

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 12) Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aici în sus 200 Lei	
Pe jumătate de an	80 ”			
Pe un pătrar de an	40 ”			
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

Artă și religie.

Un înalt personaj al zilelor noastre vrând să legitimeze existența unei instituții în felul în care este alcătuită, a stabilit raportul între artă și religie cum urmează: „Mănăstirea și teatrul paradox se zicea și chiar se caricaturiza. Nimic mai fals. Fiindcă religia și arta sunt două laturi ale aceluiaș sentiment inerent sufletului omenesc de a se constitui, deasupra tuturor realităților materiale, în raport cu absolutul, cu infinitul, cu puterea mistică, creatoare, intangibilă, prin rațiune, dar irezistent simțită sufletește.

„In zbućiumările omenestii, în calea civilizației și a desăvârșirii, religia și arta au fost totdeauna nedespărțite. Mai mult, orice om cult știe, că la originea lor toate artele și-au avut leagănul în umbra religiilor și toate religiile din toate vremile s'au exteriorizat prin artă: muzică, dans, pictură, sculptură, poezie înscenări teatrale, arhitectură.

„Religia și arta sunt mijloacele imaterializării sufletului, sunt cei doi factori ai moralei instinctului de conservare a omenirii, notele fundamentale prin cari omul se desparte de dobitoc”. (Ziarul Universul din 23 Aprilie 1927 nr. 96). Mă opresc aci cu citatul, pentru că aceasta prezintă partea științifică a problemei, dacă biserica și teatrul sunt compatibile una cu alta.

A căuta laturile comune între religie și artă pentru a prinde punctele, ce le unește, este un lucru foarte bun. Dar de aci până a face din artă și religie „două laturi ale aceluiași sentiment”, fie el constituit chiar deasupra tuturor realităților materiale, e un pas enorm. Căci, în

definitiv, care manifestare superioară a sufletului omenesc nu are în vedere conservarea omenirii? Sentimentele, morale, intelectuale, sociale, estetice și religioase, bazate pe aceeași nevoie fundamentală a organismului individual psihofiziologic, conservarea și dezvoltarea lui, o servește în diferite forme. Deci am putea spune, că toate sunt „laturi ale aceluiaș sentiment”.

A pune un fundament teoretic solid unei instituții sociale, bazându-te pe date științifice, nu trebuie să însemneze existența instituției respective, și după aceea răscolirea materialului științific pentru a afla unele elemente, pe care îmbinându-le într'un tot, să-ți întărești părerea, ci tocmai invers.

Atât arta cât și religia se bazează pe factori deosebiți ai sufletului uman nu numai la popoarele civilizate, ci chiar la popoare primitive. Fondul psihologic individual diteră dela una la cealaltă. Că amândouă satisfac aceeași necesitate fundamentală a individului, conservarea și dezvoltarea psihică și fizică. — precum o satisfac din alte laturi și alți factori — aceasta este o altă chestiune. E vorba, că și una și alta izvoresc din alte și alte complexe de sentimente asemănătoare întrucâtva, dar deosebite prin felul complexității lor. Dacă manifestările exterioare ale acestor complexe de sentimente, religioase și estetice, și-au găsit în decursul istoriei în domeniul social o fericită îmbinare, se datorește în parte caracterelor lor asemănătoare, de unde însă nu trebuie să conchidem că ele ar fi nedespărțibile.

Vieța psihică a omului primitiv este un complex nediferențiat, în sensul nepreciziei

diferiților factori. De aici poate rezulta pentru cine nu-și dă seama nu numai o asemănare, dar chiar o identitate între diferite elemente.

Pentru a înțelege lucrurile acestea mai bine, vom analiza constituția sentimentelor religioase și estice, vom căuta să arătăm cum s'au complicat și dezvoltat în evoluția civilizației omenirii, cari sunt deosebirea și asemănările lor; vom preciza raportul dintre artă și religie, ca manifestări ale acestor două categorii de sentimente.

Este un lucru cert, că ceea ce formează fundamentul vital al unui organism viu sunt instinctele, sub ceace nu trebuie să înțelegem imediat ceva animalic. Latura conștientă a acestor instincte o formează sentimentele. Deci la baza oricărei manifestări, fie inferioară fie superioară stau sentimentele. Tot așa la baza religiei și artei stau sentimentele religioase și estetice.

În analiza acestor două categorii de sentimente mă orientez după psihologul francez Th. Ribot, care îmi pare mai apropiat de adevăr.

Cum se manifestă credința religioasă și cu ea sentimentele religioase la popoarele primitive? În fetișism, polidemonism, naturism — religii deosebite din punct de vedere al istoriei religiei, dar sinonime din punct de vedere psihologic — religia se referă la aceeași stare psihică, adorația unui obiect fie el viu sau nu, care este luat ca corp sau suflet binefăcător sau răufăcător. Pe o treaptă mai superioară religia se manifestă ca animism sau spiritism, care nu este altceva decât conceperea spiritului ca independent de obiectul de care era legat în religiile anterioare. În aceste două categorii de religii sentimentul religios s'ar manifesta ca un complex, în care intră diferite directive: 1. Emoția fricii cu diferitele ei gradații de la teama profundă până la neliniștea vagă; 2. O atracție pe care o simte credinciosul față de Dumnezeuul său; 3. Natura practică a sentimentului religios, întrucât el servește conservarea individului sau a grupului social; 4. Tendințele sociale ale sentimentului religios.

O concepție mai apropiată de înțelegerea religiilor superioare se datorește evoluției intelectuale. Numai o concepție asupra ordinii fizice, cosmice, apoi morale, o cosmologie și o metafizică, o generalizare a multiplicității a putut duce la ideea unui Dumnezeu unic.

Or care ar fi însă concepția religioasă, emoția legată de ea nu e simplă, ci complexă. Și pe latură emotivă deosebirea între o religie inferioară și una superioară nu e atât în transformarea elementelor constitutive, cât în modificarea structurii în care sunt împreunate, de predominarea unora față de celelalte. În general stabilind o grupare am putea spune, că emoția religioasă conține, cum am indicat de altfel și mai sus, două elemente, depresiunea și exaltarea. Depresiunea e înrudită cu frica, cu diferitele ei nuanțe, și sub forma lor acută se confundă chiar cu ea. Acel „sacer horror“ nu este decât un fel de manifestare al acestei depresiuni. Frica, spaima, teama, venerația, respectul sunt sentimente în care se concretizează mai mult. Exaltarea se manifestă în emoția tandră, în stări expansive și agreabile de admirație, iubire, extas. Unele exprimă sentimentele de dependență, iar celelalte pe cel de atracție. În religiile superioare predomină sentimentele de atracție.

Rămânând la aceste două sentimente fundamentale, care cuprind orice nuanță specifică, am caracterizat însăși esența emoției religioase, ea nefiind decât o dependență și o atracție. Depinde însă nu numai de superioritatea religiei ci și de tipul individual, care dintre aceste două sentimente dă notă stăpânitoare.

Să vedem acum sentimentele estetice cum se prezintă la popoarele inferioare în comparație cu cele superioare, și cari sunt sentimentele specifice cari predomină aci. Emoția estetică pe lângă funcțiunea vitală și socială, pe care o satisface, mai are și un scop în sine, care se precizează treptat cu înaintarea culturii.

În stadiul cel mai inferior sentimentul estetic satisface o necesitate utilitară pe lângă una de plăcere propriu zisă. Această stare se găsește chiar în zilele noastre la o majoritate destul de considerabilă de oameni. Țăranul când spune despre o holdă că e frumoasă, înțelege că e și bună. Pe o treaptă mai înaintată tendința utilitaristă a sentimentului estetic devine mai laxă. Evenimentele trecute, rămășițe, ruine antice, cari odată satisfăceau și o necesitate practică pe lângă una de plăcere, astăzi nu mai satisfac decât o necesitate pur estică. În stadiul al treilea esteticul se debarasează de util-găsându-și expresia fixă în „artă pentru artă“.

Sentimentul estetic atât la omul simplu cât și la cel cultivat denotă un sentiment de admirație, de încântare în fața frumosului fie că se gândește în primul rând la utilitatea imaginii ce-i cade sub simțuri, fie că folosul practic cade mai în umbră.

Dacă admirația este un sentiment constitutiv al emoției estetice, el diferă de sentimentul admirației religioase. Una este o admirație față de ceea ce simți și trăiești, față de Dumnezeu ca creator al tău, cealaltă este o admirație față de un lucru, care poate fi o creațiune a ta. Și în fine admirația numai prin ea nu înseamnă atracție.

Sentimentul estetic în faza lui inferioară are legătură cu plăcerea fizică, și acest caracter s'a păstrat și în arta superioară. Pictura, muzica, poezia face apel în primul rând la partea fizică a omului, excită și pune în mișcare omul din prezent. Un om ce trăiește un sentiment estetic îl trăiește pentru prezent, privind opera artistică fără ca el să se simtă dependent de ea. Dacă atracția joacă un rol ea este de altă natură decât cea religioasă. Partea fizică a organismului în sentimentele religioase este preponderată de cea interioară psihică, întreaga realitate supranaturală nu o are înaintea ochilor, cum poate avea o operă de artă, ci și-o imaginează el conform capacității sale psihice și gradului de cultură.

Orice religie, dacă privim latura socială, sigur nu se poate exterioriza decât prin acte, cari în cea mai mare parte s'au concretizat în artă. Deci dacă e vorba de o legătură între artă și religie ca manifestări realizate, aci avem să o căutăm. Religia individuală, respective sentimentele acelea de atracție și dependență, de care e stăpânit individul se exteriorizează aproape exclusiv în acte de morală, acte sociale, acte ce se refer la raportul interindividual, al omului față de om, dirijat de felul credinții în supranatural. — E vorba de masa mare a societății nu de indivizi izolați, artiști celebri, cari sunt în stare să producă ceva pe terenul artei.

Apoi am mai putea face o deosebire. Geniul în religie e convins, că învățăturile sale nu sunt creațiuni proprii, ci revelații dela puteri superioare, a căror exponent fidel este el. Tot așa credinciosul religios nu crede în naturalitatea

obiectelor credinții lui, în creațiunea credințelor lui, — nu mână omenească a creiat în ceea ce crede el. — În artă geniul încă admite o inspirație, dar contemplatorul este convins, că opera a ieșit din mâni omenești.

Deci există o deosebire destul de evidentă din punct de vedere psihologic între artă și religie, fiindcă este o deosebire între sentimentele, ce stau la baza acestor două manifestări ale geniului uman. Ele se ajută reciproc în realizarea creațiunilor superioare omenești, dar nu se confundă, nici prin natura, nici prin origina lor.

(„Renașterea“).

I. Bologa.

Nr. 2362 B. ex 1927.

Raportul general

al Consiliului eparhial, Secția administrativă-bisericească, pe anul 1926.

Venerabilă Adunare eparhială,

Consiliul eparhial, Secția administrativă-bisericească, are onoarea a prezenta Venerabilei Adunări eparhiale următorul raport general despre momentele și evenimentele mai însemnate în viața noastră bisericească și despre activitatea sa în decursul anului 1926, precum și despre starea clerului și a poporului cu sfârșitul acestui an.

Venerabilă Adunare eparhială,

I. Suntem adunați în **cea dintâiu sesiune pe baza noii legi de organizare unitară a bisericii noastre ortodoxe române**. Cu actuala sesiune nu se deschide, deci, numai un nou period al Adunărilor eparhiale, ci se începe un întreg capitol în istoria bisericii noastre strămoșești, care nădăjduim, că va fi atât de luminos, ca și cel înscris de Mitropolia noastră de dincoaci de Carpați sub era Statului organic șagunian.

Legea și Statul pentru organizarea bisericii au intrat în vigoare. Insa — afară de „Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești“ — nu s'au întocmit încă regulamentele prevăzute în Legea și Statul pentru organizarea bisericii. Astfel, până la întocmirea

noulor regulamente, în Mitropolia noastră rămân și pe mai departe în vigoare regulamentele noastre cele vechi, întru cât ele nu sunt în contradicere cu vre-o dispozițiune a noiei legi de organizare a bisericii.

În ceea ce privește punerea în aplicare a „Regulamentului de procedură al instanțelor disciplinare și judecătorești, Venerabila Adunare eparhială este chemată, ca în actuala sesiune să porceadă la alegerea membrilor în Consistoriul spiritual eparhial.

La această parte a raportului nostru trebuie să mai observăm, că credincioșii noștri de pe teritoriul Regatului Sârbo-Croato-Sloven sunt și rămân în exerciarea drepturilor și datorințelor organizației bisericești de până acuma, adecă a Statului organic.

II. După acestea trecem la expunerea fluctuației clerului și a poporului în a. 1926.

Conspectele relatate la acest raport sub litera A), arată datele intrate dela cele 11 protopresbiterate ale eparhiei. Din acestea se vede, că

a) Populațiunea fiind:

în a. 1925:	403.425	suflete
în a. 1926:	404.106	„

Și adecă:

bărbați:	202.397	„
femei:	201.709	„
a crescut cu	681	„

Tot din aceste conspecte se mai vede apoi, că în a. 1926

b) S'au botezat: 9.293 suflete

Și adecă:

de sexul bărbătesc:	4.803	„
„ femeesc:	4.490	„

c) Au răposat: 9.281 „

Și anume:

bărbați:	4.799	suflete
femei:	4.482	„

de unde rezultă, că numărul botezaților a fost mai mare decât al răposaților cu 12 suflete.

d) S'au cununat:

în a. 1925:	2.448	perechi
în a. 1926:	2.443	„

de unde rezultă un scăzământ de 5 perechi.

e) Numărul total al căsătoriilor pur civile se cifrează pentru a. 1926 cu 1136 cazuri, și anume: 1064 cazuri între credincioși de ai noștri și 72 cazuri mixte.

f) Pe teritoriul diecezei noastre s'au aflat case locuite de credincioșii bisericii noastre:

în a. 1925:	84.462	case
în a. 1926:	84.491	„

de unde rezultă un spor de 29 case.

g) Dela alte religii au trecut la religiea noastră în decursul a. 1926 147 suflete iar delă biserica noastră au trecut 39 „

Pe lângă aceste cazuri de apostasie, se mai arată că în a. 1926 au trecut la neconfesionism: — suflete iar la baptism, nazarenism și alte secte: 285 „

Deci în total au ieșit din sinul bisericii noastre în a. 1926: 324 suflete, de unde rezultă un scăzământ de 12 suflete, față cu cele 336 cazuri din a. 1925.

Considerând, că la sinul bisericii noastre dreptmăritoare s'au întors 147 suflete, iar 324 au defecționat, rezultă un scăzământ în numărul sufletelor de 177 suflete.

Și dacă mai avem în vedere împrejurarea, că trecerea legală nu au făcut-o toți cei ce s'au lăsat seduși de apostolii mincinoși, trebuie să o recunoaștem, că propagandă sectarilor este încă destul de intensivă.

Propaganda sectarilor se razimă însă pe izvoare materiale neseceate, ceea ce trebuie să ne pună în îngrijorare și să ne îndemne, ca să-i opunem o contrapropagandă tot atât de intensivă, care și ea, la rândul ei, să aibe la dispoziție fondurile necesare pentru ca să poată da în mâna credincioșilor broșuri și cărți religioase și de cuprins religio-moral, dacă nu în mod-gratuit, dar cel puțin cu prețuri reduse.

Preoțimea noastră, după cum arată rapoarțele intrate la Consiliul eparhial, a stăruit mereu în lupta contra sectarilor. Și dacă în unele locuri stăruința preoților noștri au rămas fără rezultatul dorit, cauza este a se căuta mai mult în curentul dușmănos al zilelor noastre, de care nu este scutită nici biserica și slujitorii ei.

Avem însă speranța, că bunul simț și religiozitatea ce-i caracterizează pe credincioșii bisericii noastre, nu-i va lăsa să cadă în mrejele celor ce voiesc să ne clintească din viața noastră sufletească.

h) Părechi viețuitoare în concubinaj au fost cu finea a. 1925: 10.107 părechi
iar cu finea a. 1926: 10.792 „

De unde rezultă că numărul concubinadelor a crescut cu 685 părechi

Această creștere a concubinadelor, care este aptă de a ne insufla îngrijorare pentru viitor, are mai multe cauze, de ordin moral și material, între cari și faptul, că divorțurile se pronunță cu prea mare ușurință, ceace face să slăbească credința credincioșilor în sfânta taină a cununiei.

Deși activitatea preoției noastre pe acest teren este mulțumitoare, cu deosebire dacă vom judeca cu nepărtinire greutățile vremurilor de astăzi, pe care le întâmpină preoțimea la tot pasul, totuși biserica cu mijloacele ei, cu preoții ei de prin comune, trebuie să stărue mereu pentru întărirea religiosității și a moralității între credincioși și dacă acestea se întăresc, este imposibil să nu se reducă concubinatele ca conviețuiri condamnate de biserică și contrare cu învățăturile ei.

Nu mai puțin adevărat este, că concubinatele constituie o adevărată plagă nu numai pentru biserică, ci și pentru stat, care încă ar trebui să ia măsuri serioase pentru stărpirea lor, în-deosebi acolo unde s'a înstăpânit obiceiul de a se încheia concubinate între minori, așa zicând între copii.

(Urmează)

Episcopia unită din Oradea-Mare.

Vechea episcopie ortodoxă română a Orăzii-Mari, după moartea episcopului Veniamin Efrem (1695), în urma încercărilor de unire inițiate în părțile Bihariei, nu s'a mai îndeplinit și credincioșii bisericii noastre din acele părți au ajuns sub jurisdicțiunea episcopului ortodox din Arad.

Cu toate acestea unația nu a prins rădăcini în mijlocul românilor din Bihor.

De aceea la îndemnul curții din Viena s'a înființat la 1777 episcopia unită din Oradea-Mare. Această episcopie serbează zilele acesteia aniversarea a 150 de ani dela întemeierea ei. Ziarul „Vestitorul“ dela 15 Martie a. c., publică Bulla papală dela 17 Iunie 1777 prin care se înființează episcopia unită din Oradea-Mare pentru românii uniți din comitatul Bihorului, Békésului și celelalte districte ale diecezei de rit latin de Oradea-Mare, precum și comitatele Arad, Csanád, și așa zisul Banat-Timișan, din dieceza Ciana-dului, asemenea de rit latin, Comitatul Csongrád, din dieceza Vaczului. Episcopia s'a înființat „pentru popoarele aparținătoare ritului bisericii orientale, dintre cari puțin mai persistă în sânul sfintei maicei biserici papistașe, cu toate acestea cu mult mai mare este numărul acelor, cari rătăcind dela adevărata credință și aparținători ritului numitei Biserici orientale schismatice, cu episcopi provăzuți cu jurisdicțiune independentă de episcopii latini, ba au și pe episcopul lor metropolitan și de aceea însăși regina Maria Terezia — spune Bulla amintită — însuflețită mereu de râvna răspândirii religiunii papistașe din ce în ce mai mult, cu scopul ca sfânta unire a acelor să se poată sprijini în modul cel mai potrivit, ne-a prezentat Nouă rugăminti insistente, ca în locul vicariatului Apostolic de rit grec, să înființăm un episcopat catolic și încă în orașul Oradea-Mare“.

Episcopia unită a Oradei mari-abia numără azi 50.000 suflete. Unația a fost considerată ca un intrus suspect.

În lungul șir de Episcopi uniți, istoria cunoaște o singură figură luminoasă, aceea a Episcopului Samuil Vulcan, clărit cu conștiință caldă românească, al cărui nume se pomenește cu recunoștință. Dar un singur om într'o istorie de o 150 de ani e prea puțină justificare pentru o instituție cu pretenția de a apăra pe ai noștri în lupta cea grea din acele părți.

Episcopia unită n'a putut crea instituții de cultură și Biharia a fost condamnată la o viață ștearsă.

Pe calea fraternizării cu Maghiarii, cum se siliu din răspuțeri Clericii din jurul Episcopului — poporul n'a fost aplicat a se duce nici o clipă și a preferit să trăească în smerenia

lui de veacuri în vreme ce la reședința episcopescă se ducea o viață pe picior de egalitate cu catolicii maghiari. Nicăiri nu se poate aplica axioma: honores mutant mores, ca la Oradea-Mare unită.

Aniversările sunt împreunate cu mari răspunderi de conștiință. Fivor jubilanții atât de sinceri să recunoască zădărnicia istoriei de 150 de ani și să tragă toate consecințele ori vor continua să trăească și de aici, înainte cu iluzia deșartă a utilității lor efemere.

Când la 1920 s-a reînființat vechiul episcopie ortodoxă a Oradiei-Mari și s'a pornit în acele părți o viață ortodoxă și românească plină de vigoare, episcopia de concurență cu anevoe găsește în trecutul ei bizar o justificare pentru viitor.

Serbările dela Oradea-Mare ar putea fi ale întregului neam românesc când iubilanții s'ar reîntoarce la altarul strămoșesc și ar pecetlui definitiv un trecut cu multe dureri și păcate. Dar pentru astfel de acte se cer oameni cari nu cunosc sclăvia, pe când cei de azi poartă în sufletele lor urmele robiei și ale absenței de demnitate, iar prin oameni lipsiți de demnitate nu se produc acte istorice. Acte istorice sunt numai acelea la care participă neamul întreg, iar la aniversarea dela Oradea-Mare, neamul se cugetă doar la alt iubileu când uniții nu vor mai umbla pe căile desbinărilor fatale.

„Telegr. Rom.“

ȘTIRI

M. Sa Regele a părăsit Scroviștea eri dimineață și și-a luat reședința la Sinaia.

Guvern nou. Guvernului Barbu Știrbey nu i-a reușit să realizeze așa zisa destindere între partidele politice și astfel a demisionat.

În urmăre, M. Sa Regele a încredințat cu formarea noului guvern pe dl Ion I. C. Brătianu.

Membrii noului guvern s'au prezentat Miercuri la Scroviștea, unde au depus jurământul înaintea M. S. Regelui.

Iată cum au fost repartizate portofoliile:

Ion I. C. Brătianu, președintele consiliului și ministru de externe;

Ion G. Duca, ministru de interne;

Vintilă Brătianu, ministru de finanțe;

Dr. C. Angelescu, ministrul instrucțiunii publice;

C. Argetoianu, ministru de domenii și agricultură;

Dr. M. Lupu, ministrul muncii și cooperăției;

Stelian Popescu, ministrul justiției;

Al. Lapedatu, ministrul cultelor și artelor;

Ion Inuleț, ministrul sănătății publice și al ocrotirilor sociale;

Ion Nistor, ministrul lucrărilor publice;

C. Dimitriu, ministrul comunicațiilor;

Gen. Paul Angelescu, ministru de război;

L. Mrazec, ministrul industriei și comerțului;

G. Cipăianu, subsecretar de stat la agricultură și domenii;

R. Franasovici și Gh. Tătărescu, subsecretari de stat la interne;

Al. Periețeanu, subsecretar de stat la C. F. R.

Premiile Academiei române. Vineria trecută s'a ținut la Academie o ședință publică în care s'au distribuit premiile obișnuite ale anului. La premii s'au prezentat 81 scrieri și s'au împărțit cu totul 237 mii Lei, din cari 80 mii pentru publicațiuni. Cele mai însemnate premii sunt următoarele: Premiul de 50,000 Lei „Eliade Rădulescu“ s'a dat dlui Virgil Cioflec pentru „Grigorescu“. Al doilea premiu de stat „Gh. Asachi“ s'a împărțit astel: 25,000 Lei dlui C. Kirițescu pentru „Istoria războiului pentru întregirea României 1916—19“; 10,000 Lei dlui Gh. Fotius pentru „Contribution a l'étude des origines de l'ancien droit roumain“; Lei 6000 dlui G. P. Dancan pentru „Studii de drept civil comparat“; Lei 5000 dlui H. Stahl pentru „Grafiologia și expertizele în scrieri“; și Lei 4000 dlui L. Bărzotescu pentru „O amintire“. Premiul de 10 mii lei „I. Iancovescu“ s'au dat trei Otilia Cazimir pentru poeziile „Fluturi de noapte“. Premiul „Năsturel“ de 4000 Lei la luat d. A. Nasta cu lucrarea „Războiul mondial 1914—18“. Un alt premiu „Gh. Asachi“ de 10,000 Lei s'a împărțit egal între dd. R. Rosseti pentru „Partea luată de armata română în războiul din 1877—8“ și I. Mateiu, pentru lucrarea „Contribuțiuni la istoria dreptului“.

Prefecți noi în Bănat. În urma schimbării guvernului, au fost schimbați și prefecții. În județele din Bănat au fost numiți prefecți:

a) în județul Caraș: Dr. Petru Cornean, avocat în Oravița;

b) în județul Severin: Ioan Duicu, fost pretor al plășii Făget;

c) în județul Timiș-Torontal: Lt.-Colonel Balanescu.

Dare de seamă. Cu ocaziunea pelerinajului făcut la „Peatra Scrisă“, în Dumineca Tuturor sfinților, adevă în 19 Iunie a. c., s'a încassat pentru zidindă capelă frumoasă sumă de 5000 Lei.

Această sumă s'a depus spre fructificare la „Banca Poporală“ cu nivelul Nr. 4. care să păstrează la Venerabilul Consiliu eparhial. Armeniș, la 22 Iunie 1927. *Ilie Pepa*, parohul Armenișului.

Amânare. La dorința fraților colegi din Jugoslavia, convenirea colegială de 30 ani, convocată pe 30 Iunie 1927, se amână pe 20 Octombrie 1927 și se va ținea tot în Caransebeș. *Mehadica*, în 20 Iunie 1927. *Ilie Imbrescu*, preot.

Un cămin al preoților în Capitală. Pe lângă celelalte instituții ridicate pe lângă Patriarhie, s'a clădit și un cămin cu 20 de camere, amenajat pentru preoții cari vin în Capitală. Aci vor găsi adăpost pe un preț minim, scutindu-i de cheltuielile cu locuința în oraș. E unul din lucrurile bune pe care Patriarhia l-a realizat.

† **Remus Tinca**, preotul bisericii noastre din comuna Buchin, a adormit în Domnul în ziua de 6 Iunie a. c., în al 36-lea an al etății și al 14-lea an al preoției sale cinstitute.

Odihnească în face!

Revizuirea Vulgatei. Vulgata, biblia oficială a romano-catolicismului, a suferit în decursul veacurilor multe schimbări prin transcrierea manuscriselor. S'au făcut mai multe revizuirii, dar nu destul de mulțumitoare. De aceea papa Piu X a format o comisiune, în frunte cu învățatul benedict francez, Don Henri Quentin, care să se ocupe în chip radical de îndreptarea Vulgatei. Valoarea muncii acestei comisiuni se poate judeca astăzi din publicarea Cărții Facerii, ce s'a putut tipări până acum.

Această nouă revizuire este nu numai o corectare a edițiilor anterioare, ci o încercare reușită de a se reconstitui textul, așa cum a eșit din peana fericitului Ieronim. Această reconstituire se face printr'un studiu amănunțit și îndelungat asupra tuturor manuscriselor existente în Europa. Chiar actualul papă, Piu XI, recunoaște această muncă și erudiție uriașă printr'o scrisoare de mulțumire către Don Henri Quentin. Când opera se va termina, vom avea cea mai solidă și critică ediție a bibliei în latinește.

Când vom avea și noi biblia într'o traducere științifică, curat românească? Căci câtă vreme n'avem traducerea cea bună, nu pot fi ocolite traducerile existente.

CONCURSE.

În baza decisului Ven. Consiliu eparhial din 26 Martie 1927 Nr. 663 B. ex. 1927, se escrie concurs pentru ocuparea postului de capelan cu drept de succesiune, pe lângă preotul Corneliu Biro, în parohia de clasa II-a din Herendești, protopresbiteratul Lugojului, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumente:

1. Jumătate din sesiune parohială.
2. Jumătate din stola uzitată.
3. Birul uzitat.

De locuință se va îngriji alesul capelan.

Dărilor le va solvi capelanul în proporția venitelor.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți a-și înainta cererile de concurs adresate consiliului parohial din Herendești, Prea On. Oficiu protopresb. din Lugoj, având a se prezinte în vre-o Duminecă sau sârbătoare în sf. biserică, cu prealabila încunoștințare a protopresb. tractual, spre a-și arăta desteritatea în cântare, tipic și oratorie, dar nici decum în ziua alegerii.

Herendești, la 15 Maiu 1927.

Petru Lădăriu
preș. adhoc al cons. parohial

Dim. Boldureanu
notarul cons. parohial

În conțelegere cu mine:

Dr. George Popoviciu
protopresbiter

3-3

TOȚI cari iubiți literatura

cereți un număr de probă
din revista literară

„COSINZEANA“

care apare cu colaborarea
celor mai de seamă scriitori.

Adresa: CLUJ, Piața Cuza Vodă 16

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.

PROPRIETATEA CONSILIULUI EPARHIEI ORTODOXE ROMANE A CARANSEBESULUI.

Hotel cu bun renume
aproape de centru.

Apă duct, lumină
electrică, serviciu
prompt, prețuri
moderate

VILA

„DOBOSAN“

DIN BĂILE ERCULANE

Regiune romantică
de o frumusețe rară.

Vila stă oaspeților
la dispoziție începând
cu 1 Mai și până
la 31 Octombrie.

INFORMAȚIUNI LA: ADMINISTRAȚIA
„VILEI DOBOSAN“, BĂILE ERCULANE